

BAŞLANGIÇTA
KARANLIK
VARDI

HAFTALIK ÇİZGİ ROMAN DERGİSİ

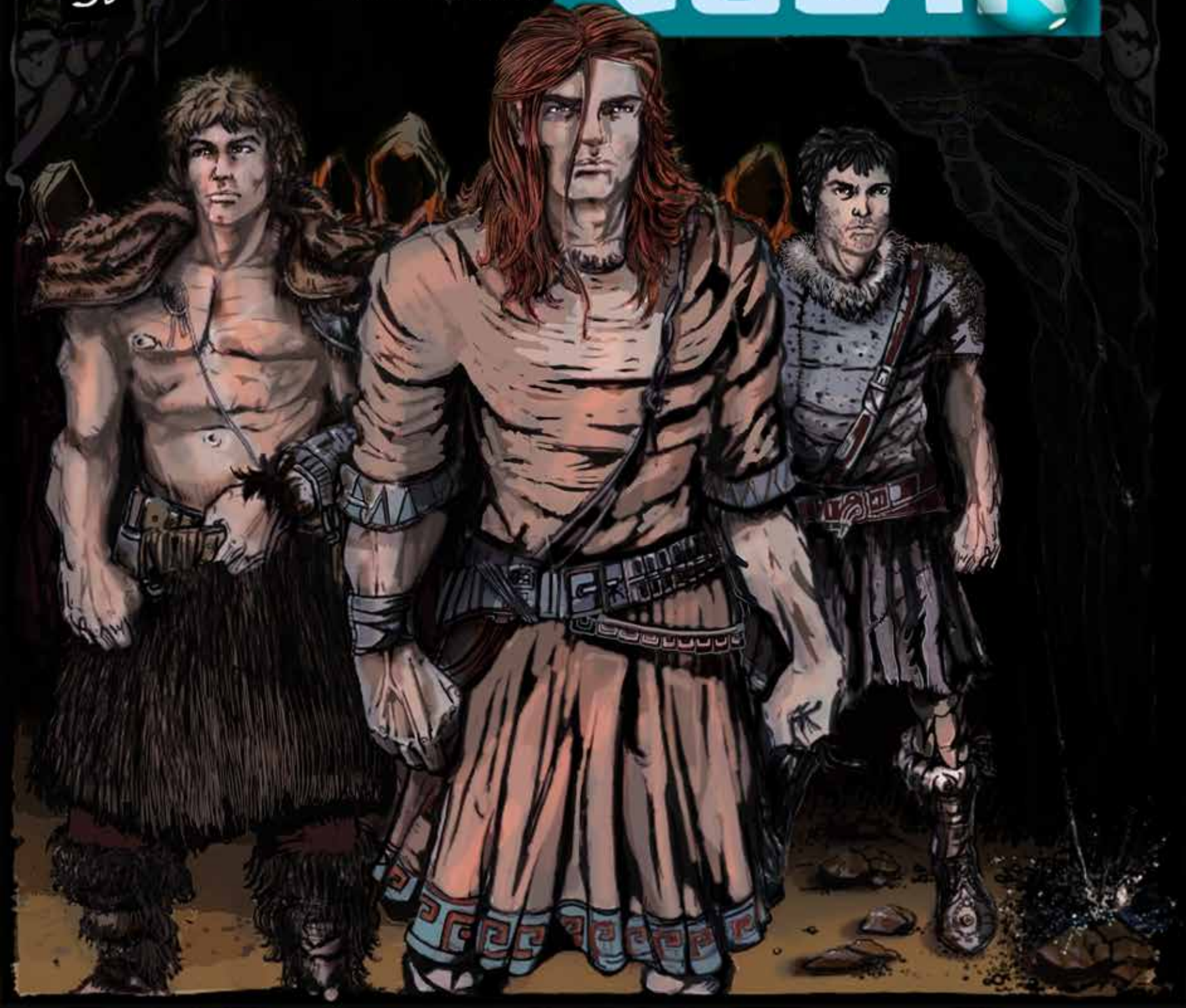
DALGIN SULAR

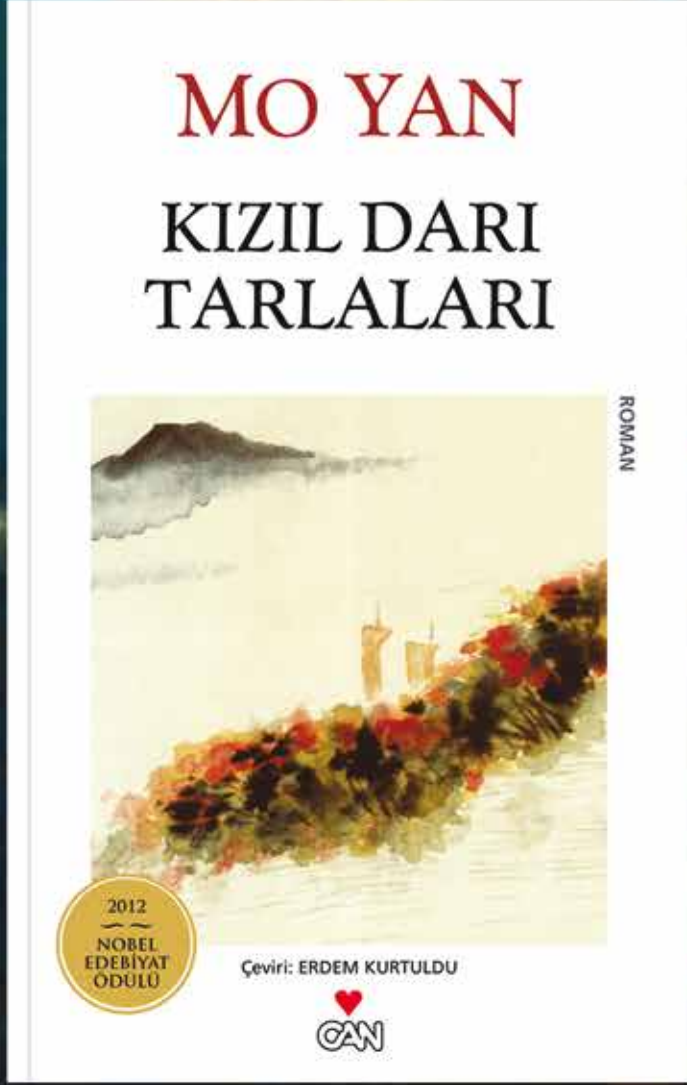
9 0123456789

5tl

YIL 1 - SAYI 2

**Çin sinemasının önde gelen yönetmenlerinden
Yimou Zhang'ın beyaz perdeye aktardığı
Kızıl Dari Tarlaları, ilk kez Türkçe!**

**Nobel Ödülü'nün son sahibi
Mo Yan'la, beklenen buluşma!**

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
İskender Savaşır

Yayın Yönetmeni
Ayşe Çavdar

Sanat Yönetmeni
Okan Aktuğ

Yayın Danışmanı
Mehmet Ulusel

Yayın Kurulu
Emir Alışık, Dinç Onur Aydın, Fırat
Bingöl, Birhan Ergin, Ayşe Görür, Bahar
Burcu Kahraman, Atakan Kanun, Elvan
Şafak, Cemil Can Yusufoğlu

Yazarlar,
Emir Alışık, Ayşe Çavdar, Ömür Gültepe,
Uğur Gültepe, Kerem Güneş, Onur
Koralp, İskender Savaşır, Cemil Can
Yusufoğlu

Kapak illüstrasyonu
Fırat Bingöl

Çizerler
Dinç Onur Aydın, Fırat Bingöl, Hatice
Çavdar, Birhan Engin, Zafer Okur,
Gürtan Yoldaş, Okan Aktuğ

Fotograf
Atakan Kanun

Web Tasarım ve Yönetim
Mustafa Erdinç

Adapazarı
Büşra Acar, Neşe Baydar, Elvan Şafak,
Cansu Uzman, Berna Ürdem, Pınar Yaş,
Ülkü Yıldız

Sefaköy 1 Umut Derneği'nden
Barış Açar, Serhat Aksoy, Serdar
Çarıkçıoğlu, Tahir Devrim, Damla
Kıyak, Alican Savaşçı, Bülent Savaşçı,
Zehra Saygı, Meltem Şimşek, Sümeyye
Vatankoruyan, Özlem Bilir Yetimoğlu,
Feride Yıldız, Mecit Yıldız, Demet Yolcu

Performans Kolu
Orhan Aksoy, Sibel Sivri Akkuzu, Aysel
Arabacıoğlu, Ferhat Asniya, Mert Aykul,
Muhammet Çakır, Yasin Doğan, Bahar
Burcu Kahraman, Hüseyin Korma, Pınar
Özer, Cemil Can Yusufoğlu, Göker Yıldız
Ve

Adapazarı Özel Enka Anadolu Lisesi
2012-13 Öğretim Yılı Tiyatro Kulübü
Öğrencileri

Metris Ekibi
Fırat Bingöl, Ayşe Görür, Zafer Kırac,
Sibel Banu Muratlı, İskender Savaşır

DALGIN SULAR
Mumhane Caddesi, Murakıp Sokak
No. 13, Daire 3 Karaköy - İstanbul
T. 0212 243 55 52
www.dalginsular.com

Baskı
Bilgi Matbaa, Atatürk Bulvarı Deposite
İş Mrkz. A 5 Blok Kat:4 No:405 İkitelli
OSB-Başakşehir - İst.
T. 0212 407 04 20 (pbx)
www.bigimatbaa.com

bülent somay

Evren genişliyor. Dünya büyüyor. Fiziksel olarak olmasa da, en azından bildiğimiz dünya genişliyor, en ücra köşelerine kadar giriliyor. Ama bu olurken bir yandan da ufkumuz daralıyor; olabilecek her şeyin olduğunu, görülebilecek her şeyin görüldüğünü sanıyoruz giderek. Seçeneklerimiz azalıyor, bire kadar düşüyor. İşte elimizdeki dünya bu: ister beğenin, ister beğenmeyin. Sömürü var, olmaya da

devam edecek. Adaletsizlik var, hep olacak. Gerçekçi olun, mümkün olanı isteyin; gelirin artabilir, istediğiniz malları elde edebilirsiniz, yükselirsiniz, en tepedekilerden biri olamasanız da, bir basamak yukarıdakilerden biri olabilirsiniz. Ama "Olup olacağı bu muydu?" ya da "Ben başka bir dünya isterim!" diye tutturanız, iyi ihtimalle yerinizde sayarsınız, muhtemelen de aşağılara yuvarlanırsınız, derine, daha derine, yerin yedi kat altına, ta denizin dibine, iyi saatte olsunlarla ismi lazım degillerin yanına.

Bildiğimiz dünya genişliyor, büyüyor. Peki buna karşılık bilediğimiz dünya küçülüyor mu? Hayır, o bizim bilme, anlama, tanıma, anlamlandırma çabalarımıza kayıtsız; değişmiyor, ya da değişse bile biz bunu bilmiyoruz, adı üstünde "bilediğimiz dünya". Biz ne kadar ona bir "anlam" vermeye çalışırsak çalışalım, bizim çabalarımız o dünyanın umurunda bile değil; zaten o dünyanın bir umuru da yok.

Ancak bu bilgi bile, yani "bilediğimiz dünya"nın bize aldırmadığı, bize rağmen, hatta bize rağmen bile değil, bizi yok sayarak, aldırarak varolduğu gerçeği bile bizi durduramıyor: Saçmalamak pahasına, bilir-bilmez konuşuyor olmak pahasına, ciddiye alınmamayı, alaya alınmayı göze alarak burnumuzu bilinmeyen ve asla bilinmeyecek olanın alanına sokuyoruz, en azından bazılarımız. Bilinmeyi "öğrenmek" için değil kuşkusuz; evet, anladık, orası "bilinmiyor". Ama bunu yaparken, bildiğimizi sandığımız dünyayı daha iyi anlayabiliyoruz. Fantazi bize gaipden haber vermez, tersine, bilineni, bilindiğini sandığımızı alır, hırpalar, tersyüz eder, içini dışına çıkarır ve yeni bir kılıkla önümüze koyar. O zaman biz de (eğer "gerçeklik" sandığımız şey tarafından geri dönüşsüz bir biçimde aptallaştırılmamışsak) dünyaya yeni gözlerle bakmayı başarırız (belki, İnşallah): "Çünkü," diyor Ursula Le Guin, "fantazi elbette hakikidir. Olgulara dayanmaz, ama hakikidir. Çocuklar bilir bunu. Yetişkinler de bilir, zaten çoğu bu yüzden fantaziden korkar. Fantazideki hakikatin, yaşamaya mecbur edildikleri ve kabullendikleri hayatın sahteliğine, kofluğuna, gereksizliğine, sıradanlığına karşı bir meydan okuma, hatta tehdit oluşturduğunu bilirler."

Ejderhalar, yer altındaki kovuklarda yaşayan hobbitler, dirilen ölüler, gücü her şeye yeten büyücüler, aptal ama onurlu şövalyeler, kötü kalpli cadılar, hepsi bize bu hayatımız hakkında bir şeyler söyler. Fantazi yazmak zordur, ama onu okumak ve dinlemek de zordur: Önce bu hayatın olabilecek tek hayat, bu dünyanın olabilecek tek dünya olduğu hakkındaki önyargılarımızı bir yana bırakmamız gerekir. Önyargı ise en kötü cadıdan, en dehşetengiz ejderhadan, en acımasız ork ordularından ve en bebat büyülerden bile daha tehlikeli bir düşmandır; çünkü içeridedir, görülmesi ve tanınması daha zordur.

geçen sayıda neler oldu

ZAMANIN DOKUSU NE ZAMAN YIRTILSA YEDİ UYURLAR UYANIRMIŞ.

İlk uyanışları, uykuya yattıklarından neredeyse 200 yıl sonra olmuş. O sıralar daha altı kişilermiş.

O sıralar Attila'nın Hunları'nın İstanbul'u tehdit ediyormuş. Hunlar'ın geri çekilmesinde Uyurlar'ın, özellikle de Dion'un bir etkisi olmuş mu? Bilmiyoruz, emin değiliz.

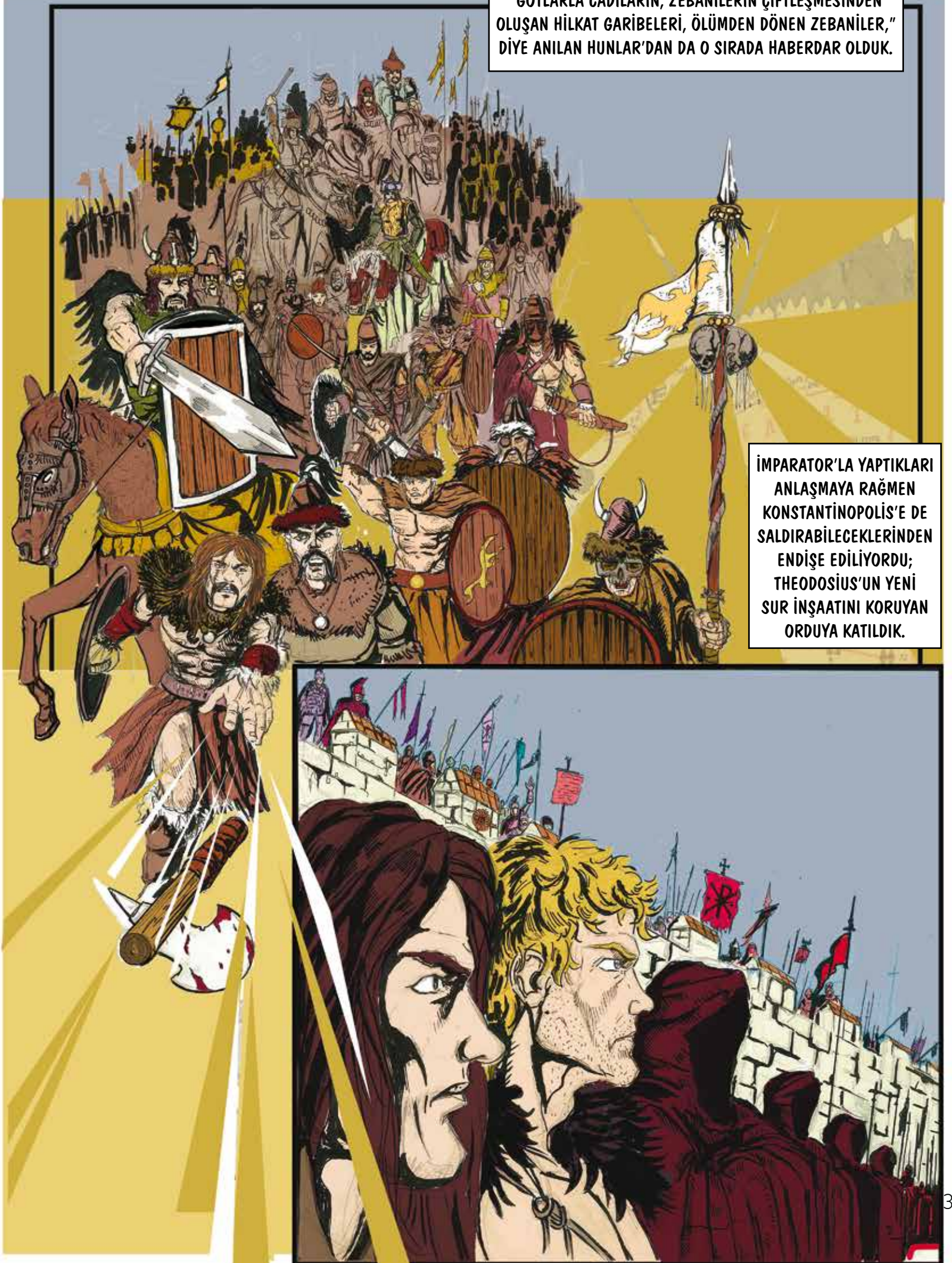
Buraya kadar bildiklerimizi tarihsel kayıtlardan biliyoruz.

Bundan sonrası Dalgın Sular'ın fantastik evrenine ait gizli bilgiler....

Şimdi Maksi'nin dördüncü defa ama bu defa yalnız başına uyanıyor. (üçüncü uyanışları hakkında şimdilik bir şey bilmiyoruz). Geçmişi hatırlıyor ve kardeşlerini arıyor. Tek bildiği, İstanbul'a gitmesi gerektiği...

"GOTLARLA CADILARIN, ZEBANİLERİN ÇİFTLEŞMESİNDEN OLUŞAN HİLKAT GARİBELERİ, ÖLÜMDEN DÖNEN ZEBANİLER," DİYE ANILAN HUNLAR'DAN DA O SIRADA HABERDAR OLDUK.

İMPARATOR'LA YAPTIKLARI ANLAŞMAYA RAĞMEN KONSTANTİNOPOLİS'E DE SALDIRABİLECEKLERİNDEN ENDİŞE EDİLİYORDU; THEODOSİUS'UN YENİ SUR İNŞAATINI KORUYAN ORDUYA KATILDIK.

SONRA BİR GÜN DİON HİÇ HABERSİZ ORTADAN KAYBOLDU.

BİRKAÇ GÜN SONRA, YİNE KAYBOLDUĞU GİBİ BİRDEN BİRE
ORTAYA ÇIKTI; BATI'DAN, HUNLAR'IN CİRİT ATTIĞI TRAKYA
OVASI'NDAN GELİYORDU.

O GELİRKEN UFUKTA HUNLAR'IN UZAKLAŞMAKTA
OLDUKLARINI GÖREBİLİYORDUK.

BENİM ADIM DİONYSİOS.
ŞARABI BEN KUTSARIM.
BEN DE ÖLDÜM, ÖLÜP DE
DİRİLDİM.

ŞEHRİN KURTULUŞUNUN ŞEREFİNE KİLİSEDE YİNE BİR
AYIN DÜZENLENDİ. DİON, AYIN SİRASINDA DELİRMİŞ
GİBİ DANS ETMEYE BAŞLADI.

OLAYA HADRIANUS MÜDAHALE
ETTİ. DİON'A BİR TANE ÇAKIP
SÜRÜKLEYEREK KİLİSEDE ÇIKARDI.

O SIRADA ŞAŞKİNLİĞİNİ
YENİ ÜZERİNDEN ATMIŞ
CEMAAT BİZİ UFAKTAN
UFAKTAN TAŞA TUTMAYA
BAŞLAMIŞTI.

BENİM ADIM DİONYSİOS.
ŞARABI BEN KUTSARIM.
BEN DE ÖLDÜM, ÖLÜP DE
DİRİLDİM.

NE VURUYORSUN
YA HU? HEM SEN
KİMSİN?

HEPİMİZİN
ÖLÜMÜNE
SEBEBİYET
VERECEKTİN LAN!

DİON HAKLI. BUNLARIN TEK
İNANDIKLARIYLA SİZİN TEK TANRI
İNANCINIZ AYNI DEĞİL. SİZİN ZAMANINIZ
GELMEDİ DAHA. DÖNÜN, MAĞARANIZA
DÖNÜN; UYKUYA YATIN. BUNUN NEDEN
BÖYLE OLDUĞUNU BEN DE ANLAMİYORUM.

AMA YENİDEN İHTİYAÇ OLDUĞUNDA,
ZAMANIN DOKUSU YİNE YIRTILDIĞINDA,
SİZ YİNE UYANACAKSINIZ. İŞİNİZ BU SİZİN:
YIRTIĞIN ONARILMASI, ZAMANA YENİDEN
AKIŞKANLIK KAZANDIRILMASI... DEDİĞİM
GİBİ, NİYE BÖYLE OLDUĞUNU, NASIL
YAPACAĞINIZI BEN DE ANLAMİYORUM.

AMA DİON'A DİKKAT EDİN. O HER ZAMAN
NE SÖYLEDİĞİNİ BİLMEYEN, DOĞRUYU
SÖYLÜYOR OLACAK. KURTULUŞUN
UNSURLARI ONUN ETRAFINDA
TOPLANACAK. ŞİMDİ GİDİN, UYUYUN.

HIZIR OLDUĞUNU ÖĞRENECEĞİMİZ KİŞİ İLE İLK ORADA KARŞILAŞTIK

SEN KİMSİN,
NEREDEN ÇIKTIN
YAHU?

BİR SONRAKİ UYANIŞIMIZDA, ARADAN KAÇ YIL GEÇTİĞİNİ YİNE BİLMİYORDUK. AMA HAVADA TARİFSİZ BİR DEĞİŞİKLİK VARDI. OVADA ÇAN SESLERİ DEĞİL BU SEFER BAŞKA TÜRLÜ BİR DAVET İŞİTİLİYORDU.

İKİNCİ UYANIŞIMIZDA BU MUCİZEVİ UYKUNUN BİZE KAZANDIRDIĞI ÖZEL GÜÇLERİ FARK ETMEYE BAŞLADIK. BENİM GÖNÜL GÖZÜM AÇILIYORDU. YALNIZ GÖZÜM DE DEĞİL; GÖRDÜĞÜMÜN, İŞİTTİĞİMİN YALNIZ KENDİSİNİ DEĞİL, ONUN ARKASINDA YATAN HİKAYEYİ, GEÇMİŞİ, ANLAMI DA ALGILAYABİLİYORDUM.

HAYIRDIR AHBAP? NE YAPIYORSUN?

HAYIR ABİ; BU İŞ BÖYLE OLMAYACAK, FETİH SİLAHLA KÜLAHLA GERÇEKLEŞMEYECEK. BEN BURALARI SEVDİM. TOPRAĞI EKİP BİÇEREK, BURADA YAŞAYARAK, KENDİMİ BURAYA AİT KILARAK FETHEDECEĞİM BURALARI.

KELEŞ, HAIN'E CEVAP VERMEKTEN ZİYADE, KENDİ KENDİNE KONUŞUR GİBİ, ÖNÜNE BAKARAK KONUŞUR.

PEKİ SİZ? SİZLER KİMLERSİNİZ?

BİZLER UYUYANLAR'IZ.

KELEŞ, YÜZÜNDE BÜYÜK BİR ŞAŞKINLIK İFADESİ

KURAN'DA SÖZÜ EDİLENLER Mİ?

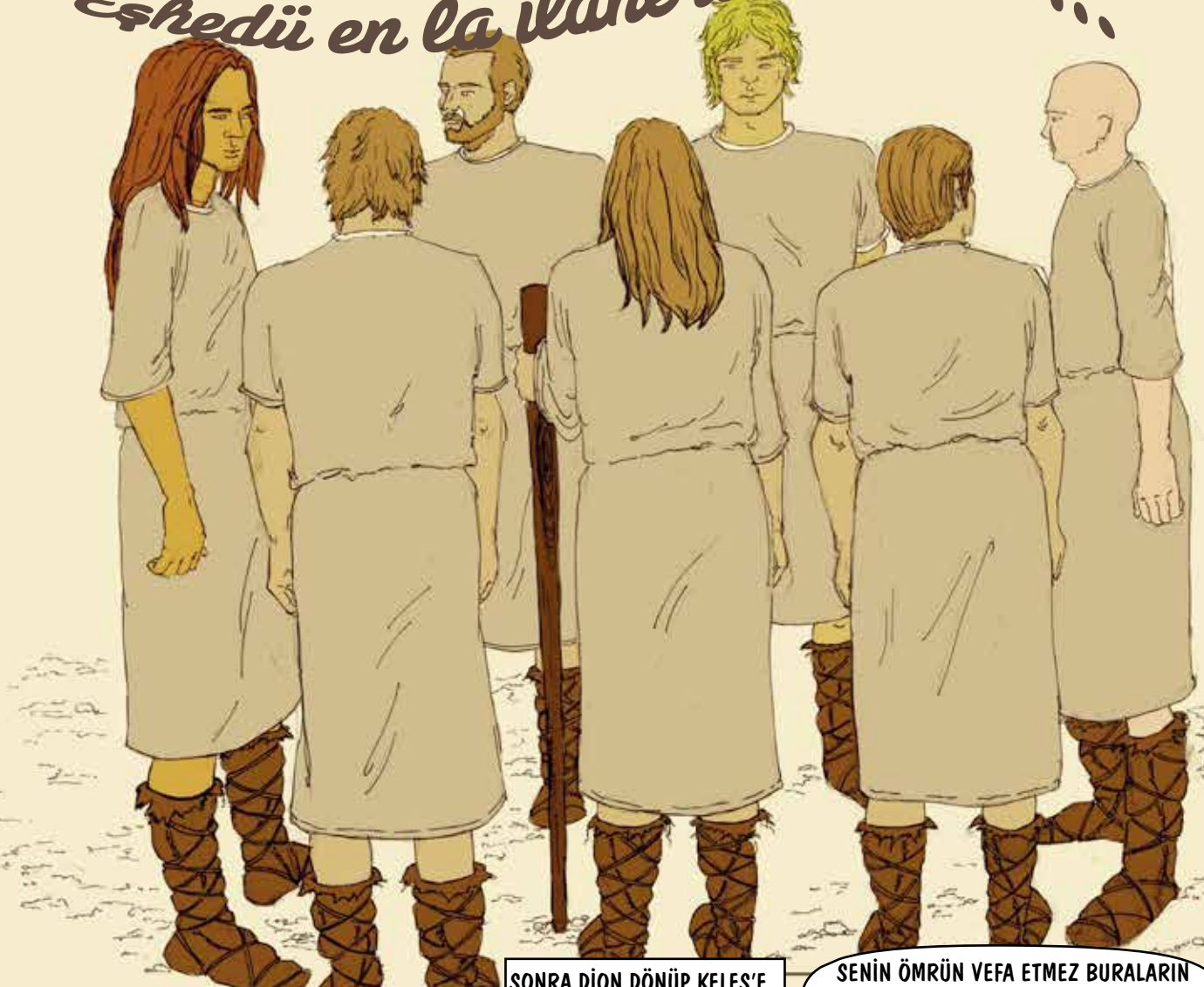
KURAN NE YAHU?

MAKSİ GÜLEREK

SONRA ADINI TELAFFUZ EDEMEDİĞİMİZ İÇİN KENDİSİNE "KELEŞ"
DEDİĞİMİZ GENÇ ANLATTI. BİZ DE DİNLEDİK, İNANDIK, TESLİM OLDUK.

YEDİ UYURLAR İLK KEZ HEPSİ TEK KAREDE
YAN YANA... HAIN, MAKŞİ, DİON (ALİ) VE
KELEŞ'İ ÖNDEN, DİĞERLERİNİ ARKADAN
GÖRÜYORUZ. HEP BİR AĞIZDAN:

Eshedü en la ilahe illallah ve...

SONRA DİON DÖNÜP KELEŞ'E
HİÇ BEKLEMEDİĞİMİZ BİR
ŞEYLER SÖYLEDİ

SENİN ÖMRÜN VEFA ETMEZ BURALARIN
MÜSLÜMAN OLDUĞUNU GÖRMEYE. SEN DE
BİZLE GEL, BİZLERE KATIL; UYUYANLAR YEDİ
KİŞİ VE BİR KÖPEK OLSUN.

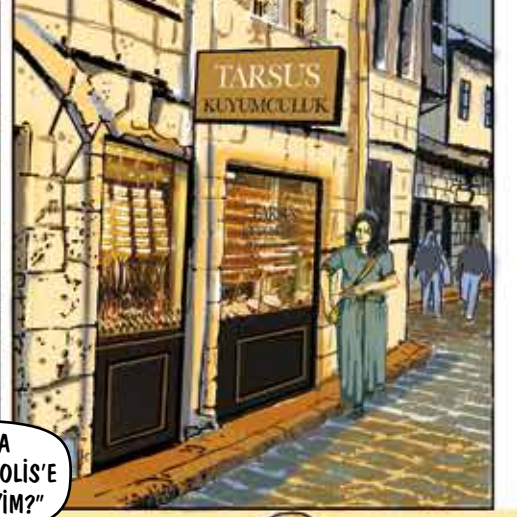
GEÇMİŞİ, AŞTIĞI
BADİRELERİ ANMAK
MAKSİ'YE İYİ
GELİYOR. HEM ZATEN
BURASI NERESİ
OLURSA OLSUN, NE
YAPMASI GEREKTİĞİNİ
BİLİYOR. ŞEHRE
GİTMESİ GEREKİYOR.
YÜRÜDÜKÇE ŞİMDİ
DEHŞET VEREN
GÜRÜLTÜLER ANLAŞILIR
KAZANACAK,
İNSANLARIN ŞİMDİ
DELİ SAÇMASI GİBİ
TINLAYAN SESLERİ
GİDEREK CÜMLELER
HALİNDE DÖKÜLMEMEYE
BAŞLAYACAK. BUNU DA
BİLİYOR.

**ABOV!
BUNUUU.,**
KUYUMCUYA, NAI
ŞURADA IŞIKLI
DÜKKAN. ORAYA
BOZDURACAN
AMCA...

İLK UYANIŞLARINDA EFES'TE BAŞINA
GELENLERDEN SONRA KARDEŞLER UYKUYA
ÇEKİLİRKEN YANLARINA PARA YERİNE, HER
YERDE, HER ZAMAN KULLANILABİLECEK
EŞYALAR ALIYORLAR. YÜZÜKLER,
BİLEZİKLER.... VİTRİNDE BUNLARIN
BENZERLERİNİ GÖRÜNCE MAKSİ, KUYUMCUYA
DANIŞMAYA KARAR VERİYOR.

"BUNLARLA
KONSTANTİNOPOLİS'E
GİDEBİLİR MİYİM?"

"EVLADIM ÖYLE DENİR Mİ?
TURİST DE OLSAN BİZİM KADAR
TÜRKÇE KONUŞUYORSUN.
BİZİM İSTANBUL'A NİYE HALA
KONSTANTİNOPOLİS DERSİN?"

"ÖZÜR DİLERİM... İSTANBUL'A..."

"BU KAĞITLARLA MI GİDECEĞİM
İSTANBUL'A?"

"EVLADIM PARA BE BU KAĞIT PARÇALARI.
SICAK SENİN BAŞINA VURMUŞ, DUR SANA
BİR GAZOZ İKRAM EDEYİM."

KUYUMCUNUN AKLINDA BU GENÇİ KAZIKLAYABİLECEĞİ GEÇMEDİ DEĞİL. AMA
YÜZÜNDEKİ MASUMİYET İNSANI ONA YARDIM ETMEYE KIŞKIRTİYOR, NEREDEYSE
MECBUR EDİYOR. O KADAR Kİ, KUYUMCU DÜKKANINI KAPAYIP, MAKSİ'Yİ OTOGARA
KADAR KENDİSİ GÖTÜRECEK.

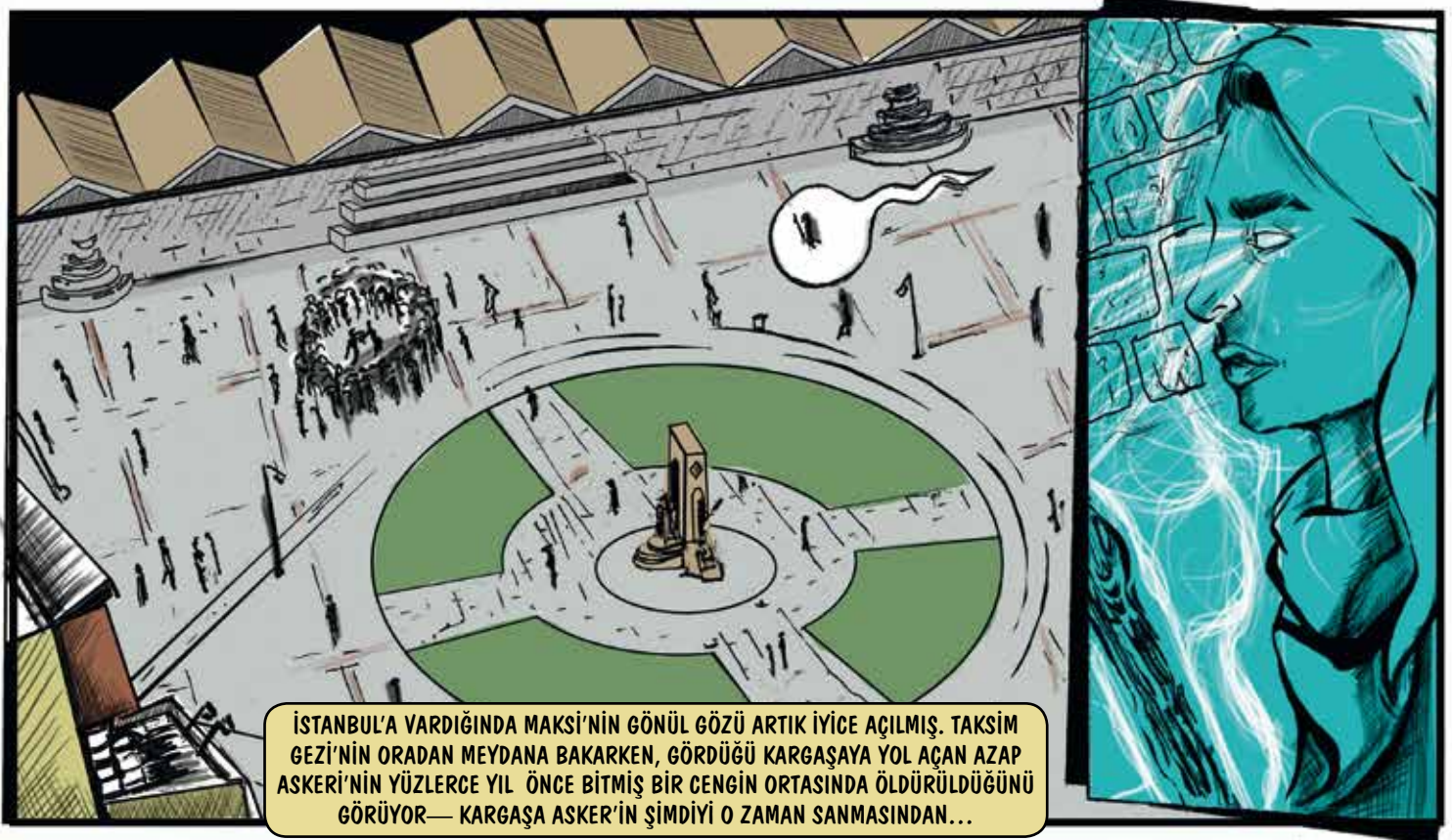
BİN YILDIR
İÇTİĞİM EN
İYİ İÇECEK...

İÇ, İÇ, O OH!
ŞİFA NİYETİNE.
ŞİMDİ KENDİNE
GETİRİR BU
GAZOZ SENİ.

"SENİN CÜZDANIN DA
YOK ANLAŞILAN, KURDA
KUŞA YEM OLMAZSIN
İNŞALLAH YOLDA. AL,
ŞU BENİM CÜZDANIM,
PARA ÜSTÜNÜ BURAYA
YERLEŞTİRİYORUM. UCUZ
BİR OTEL BULURSAN BU
PARA SENİ İSTANBUL'DA
BİR HAFTA GEÇİNDİRİR."

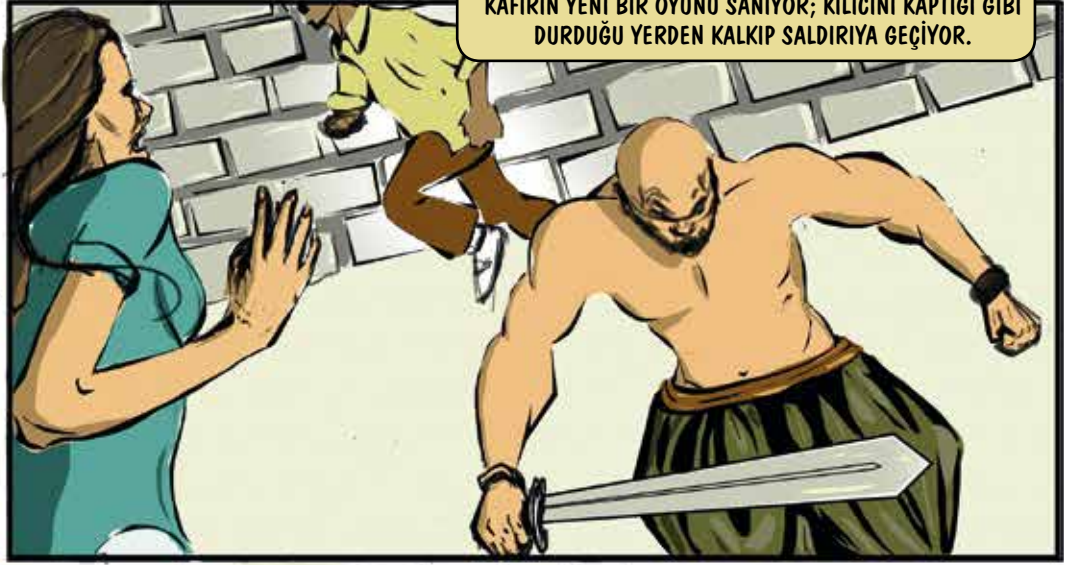
OOF! NE ÇOK
KONUŞUYOR.

AZAP ASKERİ DİRİLMİŞ, AMA ÖLMÜŞ
OLDUĞUNUN BİLE FARKINDA DEĞİL.

AZAP ASKERİ ÇEVRESİNDE GÖRDÜĞÜ TUHAF YARATIKLARI
KAFİRİN YENİ BİR OYUNU SANIYOR; KILICINI KAPTIĞI GİBİ
DURDUĞU YERDEN KALKIP SALDIRIYA GEÇİYOR.

NEYSE Kİ, ÖZEL KENT
GÜVENLİK EKİPLERİ
(ÖKGE) OLAY YERİNE
VAKTİNDE YETİŞİR.

"NE YAPACAĞIZ
AMİRİM?"

BİZİM SÜNEPE
KODAMANLAR BUNLARIN
DİRİ ELE GEÇMESİNİ
İSTİYOR; ONA GÖRE

SURLARIN HEMEN DIŞINA BUNLAR
İÇİN BİR KAMP KURULDU. ORAYA
GÖTÜRÜLÜR. YARALARINA DA
ORADA BAKARLAR.

YAA, BEN DE ONA
ŞAŞIRIYORDUM. TIPKI
BİZİM ENİŞTE

MAKSİ YÜRÜYÖR... DAHA DÜNE KADAR BAŞKA BİR ALEME BENZETTİĞİ BU DÜNYADA, DENİZ, ADALAR, TEPELER YOL GÖSTERİYÖR ONU. İNSANLARIN ŞAŞKIN BAKIŞLARI ALTINDA. İSTANBUL, ZAMANIN DOKUSUNDAKİ YIRTIĞA, GEÇMİŞİN BU MUAZZAM HORTLAMASINA DAHA ALIŞMAMIŞ.

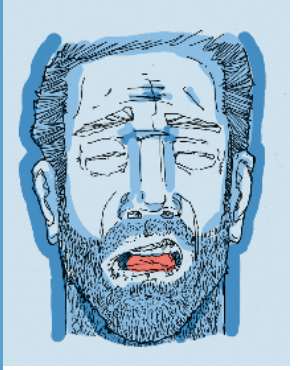
KANIM YERDE KALMAYACAK!

ÇİZEN. KAAN KOÇAK

GETTO

ERHAN

SİYASETE BULAŞMIŞ BİR GENÇLİK ÇETESİ, KENDİSİNİ "OYUNA" KAPTIRMIŞTIR. ERHAN MUHBİRLİK ETTİĞİ GEREKÇESİYLE ARKADAŞLARI TARAFINDAN VURULUR. AMA ZAMANIN DOKUSU YIRTILMIŞTIR BİR KERE... ERHAN VURULDUĞUNUN GECESİ, OTOPSİ MASASINDA DİRİLİR.

YUSUF BEY

OLAY SAYESİNDE BİZ DE DEVLETİN ÜÇ YÜZÜ İLE TANIŞIRIZ. YUSUF BEY, LİBERAL VE İDEALİST BİR GENÇ... SAYDAMLİĞA, BARIŞ İÇİNDE BİR ARADA YAŞAMAYA İNANIYOR. OLAYLARLA İLGİSİNİN DERECESİNİ BELKİ HİÇBİR ZAMAN KAVRAYAMAYACAK.

ALP

ALP İSE ÖFKELİ... HEM DİRİLENLERE, HEM "KOLEJ ÇOCUĞU" GİBİ GÖRDÜĞÜ YUSUF BEY'E ÖFKELİ... DEVLET AKLININ GİZLENMEYİ GEREKTİRDİĞİNİ DÜŞÜNÜYOR.

ARKADAŞ

ARKADAŞ, İKİSİNDEN DE YAŞLI; YUSUF BEY'İN HOCASI... DEVLET MEMURU DEĞİL, DANIŞMAN... YILLARIN ENTELEKTÜEL BİRİKİMİYLE YAKLAŞTIĞI OLAYI ESTETİZE ETMEDEN DURAMIYOR.

KANIM YERDE KALMAYACAK!

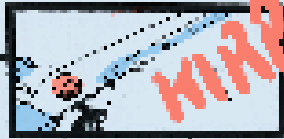
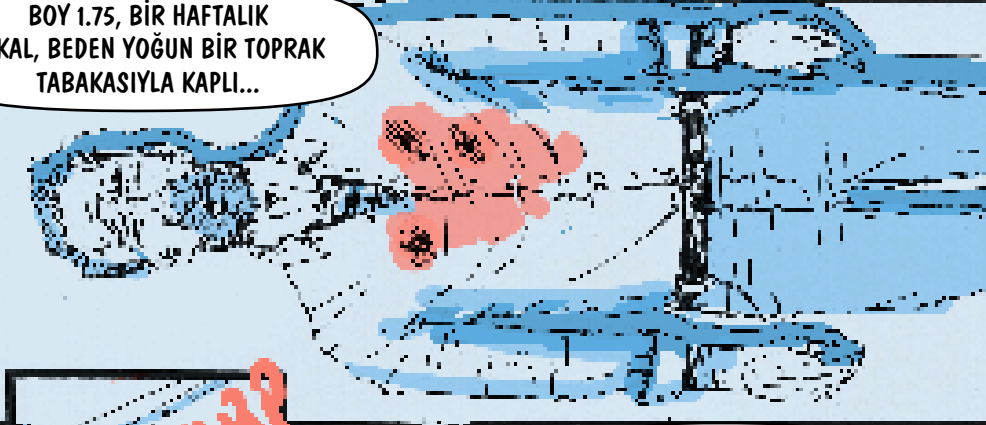

SAVCI BEY'İ DE
GÖNDERDİK, HARİCİYE
GEÇELİM Mİ, FARUK?

GEÇELİM,
DOKTOR
BEY...

BOY 1.75, BİR HAFTALIK
SAKAL, BEDEN YOĞUN BİR TOPRAK
TABAKASIYLA KAPLI...

GÖMLEKTE YAKIN MESAFE ATEŞLİ SİLAH
YARALANMASINA İŞARET EDEN BARUT
LEKELERİ...

GÖĞÜSTE 1-2 CM ÇAPINDA
ÜÇ GİRİŞ.

SIRTTA, SINIRLI
STERNUMUN SAĞINDA VE
SOLUNDA, İKİ ÇIKIŞ...

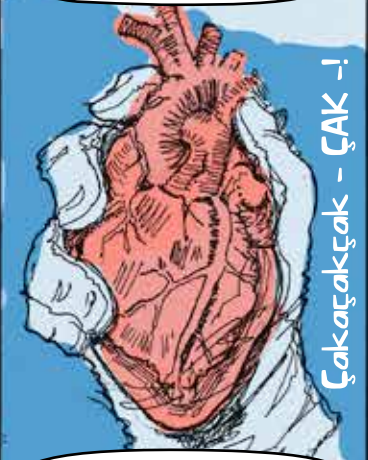
KLASİK OTOPSİYE
BAŞLANDI.

CESEDİN NEREDEYSE
TÜM KANININ
ÇEKİLMİŞ OLDUĞU
TESPİT EDİLDİ.

İÇ ORGANLAR NORMAL
GÖRÜNÜMLERİNİ KORUMUŞ.
BU... ÇOK GARİP, FARUK!

ÖLÜM
ÜZERİNDEN 48
SAAT GEÇMESİNE
RAĞMEN ÇÜRÜME
BAŞLAMAMIŞ.

KALP ÇIKARILDI. SAĞ
VENTRİKÜLÜ ORTALAYAN 1-2
CM ÇAPINDA BİR LEZYON TESPİT
EDİLDİ.

TEK GİRİŞİ OLAN YARA, BEDEN
SIRTÜSTÜ YATAR POZİSYONDA
OLUŞMUŞ.

POST-MEDİASTENDEN
8 MM'LİK BİR KURŞUN
ÇIKARILDI.

AMA HİÇ KIYMETİMİZİ
BİLMİYORLAR!

ÇAKÇAK - ÇAK

CESET VÜCUT SICAKLIĞINI HALA KORUYOR.
BELKİ SEBEP KANINDAKİ BİR ANOMALİDİR. TOKSİKOLOJİ
RAPORU LAZIM.

VURMUŞLAR... GÖMMÜŞLER...

Zırrrt - TAK!

Çakçak - ÇAKIRT -

GÖĞÜS KAFESİ
KAPATILDI.

SONRA KAZIP
ÇIKARMIŞLAR...

KONUŞSA, KİM BİLİR
NELER ANLATIRDI.

"HALİÇ
ATEŞİ", İSTANBUL'U KASIP
KAVURMAYA DEVAM EDİYOR...

UZMANLARIN
İÇME SUYUNDAN
KAYNAKLANDIĞINI ÖNE
SÜRDÜKLERİ BULAŞICI AKIL
HASTALIĞI

SAÇMALIK!

SAKİN OL, YUSUFF...
SEKİZ AYDIR
GAYET İYİ GİDİYORUZ.

HABERİN
OLSUN, ALP.
BU YALAN BİR
GÜN SURATIMIZDA
PATLAYACAK.

YA HU DAHA
DÜN, TAKSİM'DE, TÜFEKLE
YENİÇERİ VURDUK!
HALA NE
GİZLİLİĞİNDEN BAHSEDİYORUZ,
ANLAMİYORUM...

HER ŞEY
KONTROLÜMÜZ ALTINDA!
MÜLTECİ KAMPINI
DA ŞEHİR DIŞINA
ŞUTLAYINCA...

O DA BAŞKA BİR SORUN...
BU İNSANLARI SORGUSUZ
SUALSİZ HAPSEDİYORUZ.
BİRİYLE BİLE OTURUP
KONUŞMUŞLUĞUN
YOK...

NE KONUŞMASI LAN? O MANYAK, KENDİNİ KOSOVA
MUHAREBESİ'NDE ZANNEDİYORDU!
BU HERİFLE NE KONUŞACAKSIN?

TÜM BUNLARA SİZ NE
DİYORSUNUZ HOCAM?

DÜZEN KURMADAN
KİMSEYE BİR ŞEY
SÖYLEYEMEYİZ.

BİR AVUÇ DEVLET
MEMURU KIYAMETİ Mİ
DURDURACAĞIZ?

ULAN YUSUF, EN
SONUNDA NÜFUSUN
YARISINA KALP KRİZİ
GEÇİRTECEKSİN

AMİRİM...
OLAY VAR.

SEMA'M... DİNLE BENİ...

HEMEN

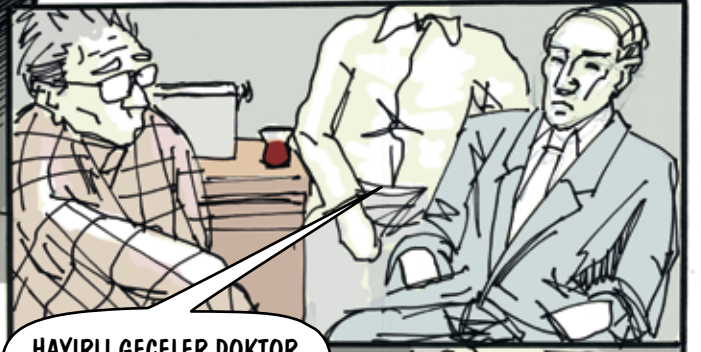
DERHAL İKİ EKİP YOLA ÇIKSIN.

DOKTOR FENA YAMULMUŞ.
UMARIM DAĞILMAZ.

SOLCUYMUŞ AMİRİM, BİRKAÇ KÜÇÜK
OLAYDA ADI GEÇİYOR.

ÜZERİNE ÇOK
GİTME...

HAYIRLI GECELER DOKTOR
BEY. BEN, ÖKGE HAREKÂT
MÜDÜRÜ, ALP ÇETİN.
SİZE BİRKAÇ SORU
SORACAĞIZ: ERHAN, KATİLİNİ
GÖRDÜ MÜ?

HA

İNFAZ ETMİŞLER
YANİ...

CESET, KENDİNİ
VURANI GÖRMÜŞ
OLABİLİR Mİ?

MAKTUL ŞEY,
İLK İKİ KURŞUNLA
ÖLMEMİŞ. ÜÇÜNCÜYÜ CAN
ÇEKİŞİRKEN, DAHA YAKIN
MESAFEDEN ALMIŞ.

TEEEY YUMURTAYA
CAN VEREN
ALLAH'IM...

OLABİLİR. AMA
HAKLISINIZ KATİLİNİ
KESİN GÖRMÜŞTÜR.

HEP ANORMAL BİR
ŞEYLER VAR ZATEN.

ERHAN'I KATİLİNE ULAŞMADAN
ÖNCE MUTLAKA BİZ
BULMALIYIZ.

ARTIK ÖKGE ELEMANISINIZ.
RAPORU, ÖLÜM BELGESİNİ
ALIN. BUNLARA YARIN NEREYE
GELECEKLERİNİ GÖSTERİP
EVLERİNE BIRAKIN. ÇENENİZİ
SIKI TUTUN

SEMA ÖZÇELİK'İN EVİNDE SORGU

BAK KIZIM!
SON KEZ
SORUYORUM:
ERHAN NEREDE?

BİL...
BİLMİYORUM!

YALAN!

BUNA DELİL DENİR,
DELİL!
KİMİN ÖNLÜĞÜ BU?
APTAL YERİNE
KOYMA ADAMI!

SEN, GECE GECE
NEREYE GİDİYORDUN?
BAVULUNU DA
TOPLAMIŞIN...

ESTAĞFİRULLAH...

BAK, KIZIM,
KOCANIN BAŞIN
DERTTE, BURAYA
GELDİĞİNİ DE
BİLİYORUZ.

HEM POLİTİKMİŞ SENİNKİ...
SÖYLE: YOLDAŞLARI KİM BU
HERİFİN? KİME, NE YAPTI?

VALLAHİ, İKİ GÖZÜM
ÖNÜME AKSIN
BİLMİYORUM, MEMUR
BEY!

BİLMİYORUM,
BİLMİYORUM...
YETER ULAN!

KONUŞSANA KIZIM!
NEREYE GİDİYORDUN?

BİR YERE
GİTMİYORDUM.

GÖZÜMÜN İÇİNE
BAKA BAKA YALAN
ATIYORSUN! SÖYLE:
ERHAN NEREDE?

Ne oldu...?

iskender savaşı

Murat Belge de Ayşe Çavdar da söylediler; Dalgın Sular'ın ne olduğunu anlamak kadar, kast edileni, burada yapılmaya çalışılanı anlatmak da kolay olmuyor. Hayat olmaya, hatta onunla aşık atmaya, onu aşmaya çalışan bir evren yaratırken bir yandan da, oyunun, demek ki gayriciddiyetin sağladığı özgürlük olanaklarından sonuna kadar yararlanan bir oyunun tadını çıkartmak... Evet, böyle söylenebilir, ama daha ikinci bakışta insanın aklına, "fantastik" ne demek, hatta "hayat" ne, onu "aşmak" ne demek gibi sorular takılmaya başlıyor. Bu kadar iddia ile "gayriciddiyet" ve oyunculuk nasıl bağdaşacak?

Bu yüzden iyisi mi, şimdi bir durup, bugüne kadar bu başlık altında yapıp edilmişlerin bir dökümünü çıkartmaya çalışmak daha anlamlı gibi görünüyor.

1980'lerin sonundan düne

İlk tohumlar bu zaman atılmıştı. Daha sonraları "Defter çevresi" diye anılacak arkadaşların iş sonrası muhabbet meclislerinde... Aşağı yukarı şöyle bir şey olabilecek ilk "paragraf" genellikle benden çıkardı:

"Bedrettin Dalan Haliç'in rengini kendi gözlerinininkine benzetmeye çalışırken bir şey olmuş. Tam olarak ne olduğu bilinmiyor. Önceleri Haliç'e mücavir semtlerde halüsinasyon vakalarının artmaya başladığı sanılmış. Ama çok geçmeden durumun öyle olmadığı, halüsinasyon sanılanların gerçek olduğu, İstanbul'un geçmişini kismaya başladığı anlaşılmış. Zombi, hayalet, vampir ya da hortlak olarak değil; sizin, benim gibi insanlar olarak..."

Ardından hikâyeler gelirdi. Aramızda kendini fantazi dünyasına en uzak hissedenler bile kaptırmadan edemezdi. Birinin başladığı bir hikâyeyi bir başkası sürdürür, bazen başlanan bir hikâye ertesi akşama kaldığı yerden devam eder, bazen unutulur, rafa kaldırılmış olurdu.

Ortak projelerin yerini özel hayatların talep, olanak ve yüklerine terk ettiği 1990'lar (benim için) zor geçti. O sıralarda kendi yaşadıklarımı, kısmen bir önceki dönemde örülmüş ipliklerle harmanlayıp bugün yazmış olmaktan pek de övünç duymadığım bir roman çıkardım (Tutku 2000, Metis Yayınları, 1995).

Ardından ikinci cilt için yapılmış, zaman zaman arkadaşlarla paylaştığım taslaklar geldi. Kendisinin hiçbir zaman haberi olmadı ama Murat Belge'nin de "roman kahramanı" olarak yer aldığı kimi sayfalar... Sanırım, anlatıyı görsel terimlerle düşünmeye o zaman başlamıştım. Murat Belge, Dante'nin İlahi Komedyası tasvirlerini andıran bir İstiklal Caddesi boyunca yürüyor, Haliç'e vardığında Ahmet Hamdi ile "mazinin sürekliliği" üzerine bir tartışmaya girişiyordu. (Fonda King Crimson'un "Cats Cradle— Kedi Beşiği" parçası çalışıyordu.)

Ama bu sayfalardan bir şey çıkmadı... Anlatı ve evreni unutulmaya yüz tuttu. Ta ki, 2012 Aralık'ının geç bir akşam saatine kadar...

Bastırılmış olanın geri dönüşü

Psikanalizin kültürel alanı anlamakta bir araç olarak kullanılma imkânları üzerine verdiğim derslerden kalan iki genç arkadaşla sohbet ederken, akşamın yorgunluğuyla söz ettim bu hikâyelerden. Aynı zamanda saygı duyulan ihtiyarlara gösterilen hoşgörü ile dinlendiğimi sanıyordum. Hayal bile edemezdim o akşam konuşulanların buralara varacağını... Mart başına varıldığında, doksan kişiyi bulmuş bir grup, artık "proje" diye anılmaya başlanan şeyi kamuoyuna duyurmak için karma bir serginin örgütlenmesi için çalışmaya başlamıştı.

Bir de, o günleri heyecanını yansıtmaktan çok uzak, kuru bir metin çıktı ortaya— yine de, hâlâ elimizdeki yegâne "bildirge" olduğundan, giriş kısmını olduğu gibi alıyorum aşağıya:

Bu projede Yahya Kemal'den esinlenerek "dalgın sular" diye adlandırılmış bir "anlatı evreni" resim ve öykülerle var edilmeye çalışılacaktır. Bu evrende Haliç'in dibi taranırken meydana gelen ve hiçbir zaman ne olduğu tam açıklanmayan bir nedenden ötürü bir dizi olay yaşanmaya başlar. İlk önce "halüsinasyon", "gaipten sesler duyma" gibi psikopatoloji vakaları olduğu sanılan şeylerin, kısa sürede öyle olmadıkları, Haliç'in İstanbul'un geçmişini "kusmakta" olduğu anlaşılacak, İstanbul tamamen geçmişiyile iç içe geçmiş bir hayat sürmeye başlayacaktır.

Böyle bir anlatı evreni seçmemizin nedeni kişiler için olsun, toplumlar için olsun geçmiş ile barışmanın önemi, barışık olmamaktan ötürü yaşanan bedellerin nitelik ve ölçeği hakkında, özellikle bizim toplumumuzda zengin bir tecrübe birikimine sahip olmamız. Söz konusu evren tasarımı son derece esnek olarak düşünülmesi hayati önemdedir.

Biçim ve çalışma tarzı... Günümüzde toplumumuzda ifade biçimlerinin en "ünlüleri" "doğu-batı" olan, "geleneği-Batıcı", "laikçi- İslamcı", "gönüllü-ticarî"-ya da "avam-elit" gibi çeşitli kutuplaşmalarla malul olduğu malumdur. "Dalgın Sular Projesi" bu evrede bu konuda süregiden teorik, kavramsal tartışmalara bir yenisini eklemektense söz konusu kutupsallıkları "iş üstünde" çözmeye çalışmanın anlamlı olacağı düşüncesiyle yola çıkmıştır.

Bu doğrultuda, (Batılı anlamda) akademik sanat geleneğinden gelen bir grup ressam, Türkiye'de gelişmiş en kıvrak ve yaygın piyasada kendini kanıtlamış ifade biçimlerinden biri olan karikatür geleneğinden çizerler, bilgisayar ortamını estetik doğrultuda kullanan grafikerler, konuyla ilgilenen yazarlarla bir araya gelerek karşılıklı bir eğitim ve ortak üretim süreci örgütleyecekler.

Girişim, Mart başında Atölye galerisinde açılacak ortak bir sergiyle duyurulacak ve ilgilenenler aynı galeride ve Aralık Derneği'nde düzenlenecek kurslara davet edilecek.

Aralarında, üslup, anlayış, öğreti birliği olmayan, sırf bu projenin heyecanıyla bir araya gelmiş 11 sanatçı Dalgın Sular sergisini, önce Nişantaşı'nda Galeri Atölye'de, ardından Kadıköy'de Galeri Asfalt'ta açtılar.

Metris

İlk evrelerde sık başvurulmuş örneklerden biri Gırgır, sık kullanılan kavramlardan biri, Latife Tekin'in 1980'lerde terimleştirdiği "yoksulların enerjisi" kavramıydı. Hem eğitim vermeyi, hem birlikte çalışmayı hedeflediğimiz bu kesimlere nasıl ulaşabileceğimiz, ilk çözülmesi gereken sorunlardan biri olarak duruyordu karşımızda.

Affınıza sığınarak kişisel bir parantez daha açacak olursam... 1970'lerin sonunda beklendiği gibi akademisyen olmak yerine psikoterapist olmaya yönelmemde, suçlu çocuklarla çalışma olanağı bulmam belirleyici bir rol oynamıştı. Dolayısıyla, o zamandan beri onlara karşı içimde "ödenmemiş bir borcum" olduğu duygusunu taşıyagelmışimdir.

Diğer yandan projeye katılan arkadaşlar arasında da, yakın geçmişte cezaevlerinde çalışmış arkadaşların bulunması ve CİSST (Cezaevleri ve İnfaz Sisteminde Sivil Toplum) Derneği'nin verdiği katkı da bizi ilk olarak cezaevlerinde çalışmaya yöneltti.

Bir açıdan bakıldığında Mayıs-Eylül ayları arasında Metris Cezaevi'nde sürdürülen atölye çalışmaları başarısız oldu. Dergide kullanılabilecek türden hikâye ya da çizimlerin üretilmesini sağlayamadık. Bugünden baktığımda bu başarısızlığın esas nedeninin, mahkûmlardan tutuklularla çalışmak olduğunu düşünüyorum. Mahkumiyetleri kesinleşmemiş, dolayısıyla cezaevinde ne kadar kalacaklarını bilmeyen tutuklularının, içerdeki hayata yatırım yapma, ona uzun vadeli bir düzen kazandırma doğrultusundaki motivasyonları da düşük oluyor.

Ancak tutuklulardan birinin söyledikleri, böylesi bir "deney" çerçevesinde "başarı" ve "başarısızlık"ın da farklı bir şekilde düşünülebileceğine işaret ediyor. Atölyelere katılanların çoğunluğu gibi, sözün sahibi olan genç de cinayetten yargılanıyordu: "Anlıyor gibiyim, neden bizim bu işi kıvıramadığımızı. Burada bizden beklenen insanları diriltmek, hayata döndürmek; oysa biz tam da tersi işle meşgulüz".

Bir insanın, bir gencin eylemine böyle "ters" (fantastik?) bir perspektiften bakmasını sağlayabildiyse, orada geçirilmiş seksene yakın saat için "başarısız" denebilir mi?

Züğürt tesellisi mi?... Belki...

Dalgın sular göç yollarında— Adapazarı

İstanbul söz konusu olduğunda "geçmişin kuyusu derin". İnsan daldırdığında kovaşının hangi noktada suya değeceğini dahi kestiremiyor. Oysa hemen yanımızda, Adapazarı'nda bütün bir şehir halkı, çok daha yakın geçmişe dair bir travmanın anısıyla başa çıkabileceği bir yol arıyor. Deprem nasıl hatırlanacak, hangi izleri silinecek, hangileri korunacak?

Bir yandan bu tür sorular, ama bir yandan da çeşitli pratik gerekçeler Adapazarı'nı İstanbul için çok elverişli bir karşılaştırma birimi kılıyordu. Proje başladığında, zaten depremde ailelerini kaybetmiş çocuklar için kurulmuş Adapazarı

Ama Adapazarı'nda konuşmaya başladığımızda Dalgın Sular evreninin belki öngörmüş olmamız gereken ama öngörmediğimiz bir hayat alanının sorunları üzerine düşünmek için de çok elverişli bir ortam sağladığının farkına vardık: Sürgün ve göç deneyimleri...

Dalgın Sular, tanıtım niteliğindeki ilk sergiden sonraki ilk ürününü, Abhaz Dernekleri Federasyonu ve Adapazarı Kafkas Kültür Derneği'nin katkılarıyla iki ay gibi kısa bir süre içinde gerçekleştirilmiş linotip (muşamba baskı) atölyesi ürünlerinin, Kefken Çerkes Sürgünü Anma Etkinliği çerçevesinde sergilenmesiyle verdi (Atölyeyi düzenleyen Raziye Kubat'ın bu sergi için hazırladığı bir video çalışmasına <http://vimeo.com/42235018> adresinden ulaşabilirsiniz).

Diğer yandan Enka Okulları'nda başlayan çalışma da sürüyor. Önümüzdeki sayılarda tanışacağız Gupse'nin, 1840'larda Abhazya Anapa'da başlayan, bir ucu Dağıstan'a Şeyh Şamil ve Hacı Murat'a uzanan hikâyesi, siz bu satırları okurken Adapazarı'nda kuruluyor, "storyboard"ları çiziliyor. Önümüzdeki aylarda bu hikâyenin yine Adapazarı Cemil Meriç Sosyal Bilimler Lisesi öğrencilerinin de katkılarıyla daha da zenginleşeceğini umuyoruz.

Yıkılan mahallelerden ütopyaya — Ayazma Mahallesi

Küçükçekmece'deki Ayazma Mahallesi kentsel dönüşümün ilk kurbanlarından biriydi; yıkım kararı 2004'te alındı; evlerini kaybeden mahalle sakinleri çadırlarda yaşamaya zorlandı. Sonra, 2008'de bu kez çadırları da başlarına yıkıldı; yıkımın ve mahalle sakinlerinin yaşadıklarının gerçek öykülerini, tanıklıklarıyla <http://ayazmamagdurlari.wordpress.com/> sitesinde bulabilirsiniz.

Bu cildin ana gövdesini onların, onların ve çocuklarının öyküleri ama bu kez fantastik öyküleri oluşturuyor... Kaçırılmış olanaklarla, üstü örtülmüş vaatlerle, uyuklayan umut ve

Enka Okulları'nın Psikolojik Danışma ve Rehberlik birimleri ile çeşitli mesleki çalışmalar sürdürüyordum. Dolayısıyla bağlantı kurmak kolaydı.

korkularla örülmüş öyküler... Başka türlü de olabilecek bir hayata dair ipuçları, izler...

Ayazma Mahallesi, çalışmalarına benim kişisel olarak en uzak kaldığım grup oldu; izlenimlerini, çalışmanın nasıl yaşandığına dair anılarını, bıraktığı izleri, ortaya çıkan ürün hakkındaki eleştirilerini öyküleri yazanların

ciltte okuyacağınız hikâyeler, geçmişi diriltme girişiminin çok daha ütopyacı, hatta anarşizan eğilimleri de seferber edebileceğine tanıklık ediyor.

Belki artık söylemenin yeri gelmiştir— bu kadar uçsuz bucaksız, sınırları belirsiz bir girişime karşı en sık yöneltilen eleştiri, ortaya çıkan ürünün

VE PERDE!

kendi kalemlerinden önümüzdeki sayılarda okuyabilmeyi umuyorum. Ve biraz da bu yüzden, yabancı kalmışlığımdan ötürü önemsiyorum Mahalle'nin katkısını— projeyi, sivil toplum içerisinde oluşmuş, dar ya da geniş ama verili, tanımlı bir grubun ifadesi olmaktan kurtardığı için; bu proje olmasaydı ilişki kurmanın olanaksız olduğu bir hayat alanını bana açtığı için...

Ama yalnız bu değil elbette... Yahya Kemal'den aldığı esinle de, Dalgın Sular kuruluştaki itibarıyla de, benim tasavvurumda hâlâ, aşıkâr bir kültürel muhafazakârlığın izlerini taşıyor. Oysa bu

hem biçimsel olarak, hem de içerik düzeyinde, bir kakafoni olmanın ötesine geçmeyeceğiydi. Bugün de bu eleştiriye verilebilecek yegâne karşılığın bu riski üstlenmek olduğunu düşünüyorum.

Tohumlar ve tasavvurlar

Bir buçuk yıla yaklaşan bir süre içinde ürüne yansıyan ve yansıyamayanlarıyla olanlar bunlar; bir de ekilmiş ve yeşereceği umulan tohumlar var.

Eylül 2012'ye kadar Aralık Derneği'nin Nişantaşı'ndaki merkezi projeye evsahipliği yaptı. Eylül itibarıyla "merkez" Karaköy'deki şimdiki

yerine taşındı. Bir açılış yapmak, açılıştan hepsi hepsi altı gün önce bu açılışı bir performansla "renklendirmek" ilk kimin aklına geldi, hepimiz nasıl olup da kaptırdık kendimizi böyle amatör bir coşkuya, vallahi hatırlamıyorum (gerçi daha hapisane projelerinin başında, hapisaneler için de performans atölyeleri öngörülmüş ancak orada mesafe kat edilememişti). Neyse ki, aramızda destek olan profesyonel arkadaşlar vardı. Ama kendimi provalar sırasında koreografik etmeye yeltenir, açılış gecesinde meddahlık ederken bulmaya ne kadar hazırdım bilmiyorum.

O geceden bu yana, Dalgın Sular'ın yarı hayali (ama zaman zaman değişik insanlarda vücut bulan) bir performans grubu, bir "trup"u varolageldi. O kadar ki, bu grubun bir versiyonu, 2012 Sonbaharı'nı Adapazarı Enka Okulları'nın Tiyatro Klubünde, bizim evrenden türetilmiş bir öyküyü oyunlaştırmaya çalışmakla uğraştı; bu sezon için gerçekleşmedi ama proje kıskırtıcılığını, davetkarlığını koruyor.

Ve tabii çizgi romanın hemen "mücavir alanları" gibi düşünülebilecek ifade biçimleri, çizgi filmler, canlı ve anime diziler, bilgisayar oyunları ve akla gelen ve gelmeyen diğerleri... Kısacası, 1980'lerin sonundan beri çeşitli mutasyonlarla varlığını sürdüren, bünyeden bünyeye kolaylıkla sıçrayabilen, çeşitli zihinlere intibak edebilen, son derece bulaşıcı ve saldırgan bir virüs gibi de düşünebiliriz Dalgın Sular'ı.

Biliyorum, bu şenlik ve kutlama ânı sızlanmanın, sitem etmenin yeri değil ama öyle görünüyor ki, virüsün bulaşması yüz yüze temas, kişisel ilişki ve muhabbet gerektiriyor. Buraya kadar saydığım faaliyetlerin tamamı ve dergini kendisi, tamamen kişisel katkılarla oldu; andığım Abhaz

Federasyonu ve Kafkas Kültür Derneği dışında çeşitli resmiyet ve sivilcilik derecelerindeki hiçbir kurumda zerre kadar yardım almayı başaramadık. Beceriksizlik denebilir, "bu da bir yöntem" denip, böylesi bir çalışma tarzının kendine özgü lezzetinden söz edilebilir ama bütün bunlar

zaman zaman son derece yıpratıcı olabilen kişisel fedakarlıkları göz ardı etmek demek olacaktır.

Oysa daha yola çıkarken, başta belediyeler olmak üzere çeşitli kurum ve kuruluşların bu heyecanı paylaşacaklarını ummuştuk; umulan katkılar gerçekleşmeyince, verilen vaatler geri çekilince geriye heyecan kaldı— bizi bugüne taşıyan ortak "derlenmiş" heyecanlar toplamı... Ama korkarım, yukarıda andığım tohumların yeşermesi, tasavvurların gerçekleşmesi, bu ortak heyecanın başka tür kaynaklardan da beslenmesi gerekiyor. Bilindiği gibi, marifet iltifata tabidir.

Sonuç yerine

Kişisel olan nerede bitiyor, kolektif olan nerede başlıyor? Aradaki sınırı kestiremediğim, varsa öyle bir sınır bütünlüğünü koruyamadığım aşıkâr olsa gerek. Dolayısıyla, bu noktada, yazıyı son derece kişisel bir notla bitireceğim için özür dilemem de abes kaçacak.

Neredeyse, tam bir yıl önce çalışma arkadaşlarımızdan bazıları ile paylaştığım bir mektup, bir not:

"Adapazarı... Şimdi de ben bir an çok fazla ve içli konuşabilir miyim? ("Sweet Thames, run softly till I

atmamaları için ona ninni söylemeye devam eden annenin ninnisi, o ninniye Abhazca okuyan yüz yaşındaki adamın yüz ifadesi), orada toplanmış insanların enerjisi, huysuzlukları, Metris cezaevi müdürünün heyecanlı yüz ifadesi, daha tanımadığım suçlu gençlerin yüzleri, Dedemin masalları, hepsi ama hepsi bir an için önümde, etrafımdan toplandılar. "Hah işte!" dedim "logos dediğimiz de bu derlenme, zaten libido da onun öbür adı... Hakikat de bu." Evet, evet gözlerim bu noktada dolmuştu...."

Zaman zaman hâlâ hissedebildiğim bir doygunluk ânını betimlemeye çalışmışım; benim için hâlâ gücünü koruyan, hâlâ gözlerimi yaşartabilen bir imge... Buna rağmen bugün baktığımda biraz yanıltıcı buluyorum, mutluluğu hatta hakikati öyle bir anla özdeşleştirmeyi.

Geçenlerde Adapazarı'nda liseli arkadaşlarla (çocuklarla) hikâyenin çözmekte güçlük çektiğimiz düşümlerinden biri üzerinde çalışıyorduk. Birden aklıma Gece Kraliçesi'ni tam da böyle düşümleri çözmek için icad etmiş (ya da "ödünç almış") olduğumuz aklıma geldi; diğerlerinin de akli yattı ve gerçekten de Kraliçe olaya müdahale edince hikâye tekrar akışkanlığını kazandı. Ve ben bu sayede, Gece Kraliçesi ile ne yapmaya çalıştığımız, neyi hedeflediğimiz üzerine, gecenin,

uykunun ve uykusuzluğun, karanlığın, sezgilerin, aklın ve akıl-dışının, düzenin ve mucizenin anlamı üzerine yeniden düşünür buldum kendimi... Yukardaki notta anlatmaya çalıştığım doygunluk anları, işin olsa olsa "bonus"u; asıl keyif hikâyenin, anlatmanın sürekliliğinde... Geçmişten devraldığımız, dirilttiğimiz ya da bazen kendi yarattığımız sözel ve görsel imgelerin yolumuzu açmalarına izin vermekte...

"Kültürel muhafazakârlık" demiştim, "ütopyacılık", "anarşizm"... "Bu nitelemeler önemsiz" demek istemiyorum ama belki çok da önemli değiller; tarifler ne olursa olsun, kendimizi ortak bir hikâyeye yerleştirebildiğimiz ölçüde her şey çok daha keyifli olacak.

end my song/ for I will not speak loud nor long)

Cumartesi gecesi bir an vardı... Paraya dair endişelerin, benim heyecanıma, yaratıcılığıma, enerjime dair aldığım bütün iltifatların, teşhirciliğime, uçuk-kaçıklığıma, romantizmime dair aldığım bütün eleştirilerin uğultusunun dindiği bir an oldu... Akşam çok yorgundum ama uyuyamıyordum, neden uyuyamadığımı da anlamıyordum - gergin falan değildim. Sonra geceyarısına doğru "Adapazarı by night" yapmak üzere bir yürüyüşe çıktım. O zaman anladım ki, yorgunluğumun o an içime dolan duyguyu hissetmeme izin verecek kadar dinmesini beklemek için uyanık kalıyordum.

Dediğim gibi bütün uğultu dindi; ilk defa, ama projeye başladığımdan beri gerçekten ilk defa, bir iyiliğe vesile oluyor olduğum duygusunu iliklerime kadar hissettim. Gün boyu bana anlatılmış Kafkas sürgün hikâyeleri, (ölü çocuğunu denize

karalama defteri

Arkadaş

Onu herkes “Arkadaş Bey” diye biliyor. “Bey” isminin çağrıştırdığı teklifsizliği dengeleyen kaçınılmaz bir takı gibi. Hatta bazıları “Bay Arkadaş” bile diyor... Oysa kendisi resmiyete düşkün bir insan değil. Aksine resmî görevlerden elinden geldiğince kaçınmış, bulunduğu her konumla kendisi arasında bir mesafe bırakmayı, biraz uzaktan bakmayı tercih etmiş. Mezun olduktan sonra bir yandan asistan olarak üniversitede kalırken, diğer yandan da bir arkadaşının bürosunun gayri-resmî ortağı olmuş. Geleceğin siyasal kadroları ile ilişkilerini derinleştirmiş ama resmî hiçbir görev kabul etmemiş. 1970’lerin ısınan ortamında, haftada bir Ankara’ya giderek Siyasal Bilgiler Fakültesi’nde ders vermiş. Yusuf Bey de o sırada, kendisi daha öğrenciyken gözüne çarpmış. Bütün taraflara eşit mesafede duruyor olması sayesinde, “protege”sinin yeni kurulan ÖKGE’nin en üst mevkilerinden birine atanmasını sağlamış. Şimdi de onun danışmanı olarak çalışıyor. Danışmanlık Arkadaş Bey’in zaman zaman yaptığı bir şey değil, sanki kişiliğinin en has ifadesi...

Alp Akman

14 Haziran 1952’te Bilecik’te doğdu. Babasını üç yaşında kaybettikten sonra annesiyle birlikte amcasının evine sığındı. Alp orada, kendisini biraz sığıntı gibi hissederek büyüdü. Babasının neden öldüğünü kimse ona anlatmadı; kendisi de sorup araştırmadı.

İlkokulu bitirdikten sonra girdiği Ankara Koleji’ni burslu olarak kazandı. Ortaokul ve lise boyunca zengin çocuklarının yanında burslu olarak var olmanın ezikliğini yaşadı. İsteddiği Siyasal Bilgiler Fakültesi’ni kolaylıkla kazandı. Üniversitede Ülkücülere yakınlık duymakla birlikte, öksüzlüğünün, bir an önce kendi ayaklarını üzerinde durması gerektiğinin bilinci, onu öğrenci siyasetine aktif olarak katılmaktan alıkoymadı.

Mezun olduğunda Özel Kent Güvenlik Ekibi yeni kurulmuştu. Ahbap çavuş ve himaye ilişkilerinin nisbeten daha az egemen olacağını düşündüğü bu kuruluşa hemen başvurdu. İstanbul’a taşındı. Burada sosyal çevre, arkadaş edinmekle vakit kaybetmedi. Zekâsı ve çalışkanlığıyla hızla yükseldi. Öyle ki, zamanın dokusunun yırtıldığı 1980’lerin başına varıldığında, yaşı daha 30’a bile varmamış olduğu halde, sözü dinlenen, hatta geleceğin genel müdür adayları arasında adı geçen amirlerden biri haline gelmişti.

Yusuf Bey

kendisini “liberal muhafazakâr” diye nitelemeye çalışıyor. Bu nitelemeye derinliklerine kendisinin de nüfuz edemediği aile tarihiyle kurduğu girift ilişkiyi sanki hem örtüyor hem ifade etmeye çalışıyor. Ama onun hakkında bir şey söylemek için henüz erken... Onun ve onu önceleyen Yusuf adlı çeşitli atalarının hikâyelerini önümüzdeki sayılarda okuyacağız.

BAŞLANGIÇTA
KARANLIK
VARDI

HAFTALIK ÇİZGİ ROMAN DERGİSİ
DALGIN
SULAR

